

— Нека Богъ да закриля всички ни, Смиль... Каквото е опредѣлилъ това и ще бжде.

— Но какво ще прави съ една ржка?

— Не протестирай и не се измжчвай. Той все може и съ дѣсната ржка да бжде пакъ учителъ, а ония, които останаха безъ глави, какво ще бждатъ тѣ?

— Милата ми — изхърда Смиль и зариде надъ рамото ми — за това съвсемъ и не помислихъ . . .

Изтрихъ сълзитѣ му и повече не говорихме за Крума. Мисля само за Людмила. Тя какъ ли е посрѣщнала това нещастие. Дано има сили да го понесе безъ сътрѣсение. Все пакъ Богъ е билъ милостивъ, като само съ това малко нещастие е засѣгналъ нашия домъ.

Закусихме и Смиль трѣбваше да заmine. Той е сега по спокоенъ. Цѣлунахме се, само моитѣ очи овлажнѣха, а той се показва доста твърдъ за годинитѣ си и за своята детска нежна душа.

Ето неговата малко прегърбена костелива фигура се движи бързо надолу по черната алея. И азъ чувствувамъ въ душата си, че го виждамъ за последенъ пжтъ. Сега вече не можахъ да задържа риданията си. Азъ плакахъ. Плакахъ за него, за Храбъръ, тѣ отиватъ къмъ неизвестността, а за Крумъ не ми е жалко — той остана при своитѣ деца, при Людмила, при мама и тате и може би, отъ тая зловеща война едничѣкъ той ще ги тѣши.

Не ми се работи. Главата ми тежи, а душата ме преболява, тя е разпъвана отъ страшни и мжчителни терзания за всички, които сж подъ удара на куршумитѣ.

Тихолъ е неспокоенъ. Получилъ е писмо отъ жена си. Тя ще дойде отъ Търново да го види. До сега не е знаела, че той е тежко раненъ, нито болницата, въ която се намиралъ. Съобщилъ ѝ командирѣтъ на полка.

— Защо е трѣбвало да ѝ се съобщава... Това щѣхъ да направя азъ . . . Тя ще страда, като ме види въ това състояние. Така бѣхъ спокоенъ . . . — зафѣфли Тихолъ и ново неспокойно го завладя.

— Нали си живъ? . . . Тя ще се радва като те види наново спасенъ отъ ноктитѣ на смъртта.

Той нищо не каза. Замлѣкна и впѣри погледъ въ тавана. Вѣждитѣ му се събраха и тежка гжга завилня въ душата му.